

ת"פ 6631/05/14 - מדינת ישראל נגד אבנר אבישר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 6631-05-14 מדינת ישראל נ' אבישר
לפני כבוד השופטת דנה אמיר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אבנר אבישר

הנאשם

נוכחים:

ב"כ התביעה עו"ד אילנה קיפניס פרדמן

ב"כ הנאשם עו"ד ליגל יחזקאל

הנאשם

הכרעת דין

אני מודיעה כי מצאתי להרשיע את הנאשם בביצוע עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, חבלה חמורה ואיומים לפי סעיפים 380, 333, ו-192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"), המיוחסות לו באישום השני לכתב האישום המתוקן, ולזכותו מביצוע עבירות של תקיפה סתם ואיומים לפי סעיפים 379 ו-192 לחוק העונשין המיוחסות לו באישום הראשון לכתב האישום המתוקן.

רקע, עובדות כתב האישום והמענה

1. כתב האישום המתוקן (להלן: "כתב האישום") מייחס לנאשם ביצוע עבירה של תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז 1977 (להלן: "החוק"), עבירות איומים לפי סעיף 192 לחוק, עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק ועבירה של חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק.

2. על פי המפורט בכתב האישום, כחודש עובר למועד הרלבנטי לכתב האישום, עבד הנאשם כנהג אוטובוס בחברת י.ק. שירותי תחבורה בע"מ (להלן: "החברה"), אשר בבעלותו של יניב קליין (להלן: "המתלונן יניב"). תקופת העסקתו של הנאשם בחברה הגיעה לסיומה בתום שבוע ימים בלבד.

3. על פי פרט האישום הראשון, במועד מדויק שאינו ידוע למאשימה, במהלך חודש מרץ 2014, נפגשו המתלון יניב והנאשם בתחנת דלק סמוך למושב "נחלים", על מנת להסדיר תשלום שכר לנאשם בגין תקופת העסקתו בחברה. באותו המועד, על רקע חילוקי דעות באשר לגובה הסכום אשר מגיע לנאשם, תקף הנאשם שלא כדין את המתלון יניב, בכך שאחז בחולצתו ובכתפו בחוזקה, וכן איים עליו בפגיעה שלא כדין בגופו ובחיייו, בכך שאמר לו "חסר לך שלא תיתן לי את הכסף", וזאת בכוונה להפחידו או להקניטו. בהמשך לכך, עת הזעיק המתלון יניב את אביו, ישראל קליין (להלן: "**המתלון ישראל**"), שב הנאשם ואיים עליהם בפגיעה שלא כדין בגופם וברכושם, בכך שאמר להם "אני ארצח אותך ואת אבא שלך, אני ישרוף לך את האוטובוסים", וכן "חסר לכם שאתם לא תתנו לי את הכסף, אני אפגע בכם, אתם לא יודעים מי אני", וזאת בכוונה להפחידם ו/או להקניטם (להלן: "**האירוע בנחלים**").

4. במועדים מדויקים שאינם ידועים למאשימה, לאחר האירוע המתואר לעיל, התקשר הנאשם אל המתלון יניב, במספר הזדמנויות ואיים עליו בפגיעה שלא כדין גופו וברכוש, בכך שאמר לו "אם לא תתנו לי את הכסף אני ארצח אתכם ואגרום לכם נזקים", וכן "בואו נראה אותך, תגיד איפה אתה נמצא אני אבוא, אני אזיין אותך ואת המשפחה שלך ואני ארצח אתכם", וזאת בכוונה להפחידו ו/או להקניטו.

5. על פי פרט האישום השני, בתאריך 23.4.14 בשעה 8:15 לערך, ברחוב פינת אלוף שדה ברמת גן, נהג המתלון ישראל באוטובוס שבבעלות החברה והסיע תלמידים. לאחר שהתלמידים הורדו מהאוטובוס, עת ביקש המתלון ישראל להמשיך בנסיעתו, הגיע הנאשם למקום ונכנס לאוטובוס דרך הדלת האחורית, ניגש למתלון ישראל ודרש לקבל ממנו כספים, שלטענתו מגיעים לו כשכר עבור תקופת העסקתו בחברה. כאשר הפנה המתלון ישראל את הנאשם למתלון יניב, החל הנאשם לקללו, אחז בחולצתו בחוזקה, תוך שהוא מנסה להורידו מהאוטובוס. באותן נסיבות, תקף הנאשם את המתלון ישראל שלא כדין, בכך שהכה בידו, בגבו ובצלעותיו, באמצעות אלה עשויה מברזל שהייתה ברשותו, וכן זרק לעברו אבנים. בנוסף, באותו המעמד, איים הנאשם על המתלון ישראל, בפגיעה שלא כדין בחיייו, בכך שבעודו מחזיק חפץ חד בידו, שזהותו אינה ידוע במדויק למאשימה, אמר לו "אני יהרוג אותך", וזאת בכוונה להפחידו ו/או להקניטו (להלן: "**האירוע באלוף שדה**").

6. כתוצאה מההתקיפה המתוארת לעיל, נגרמו למתלון ישראל שבר ביד שמאל ובאצבע כף יד ימין, אשר גובסו בסד, המהוות חבלה חמורה. כמו כן נגרמו למתלון ישראל המטומות בעכוז, בירך ימין במותן ובשוק שמאל, המהוות חבלה של ממש.

7. במענהו לכתב האישום מיום 9.3.17 אישר הנאשם נוכחותו בזמנים ובמקומות המפורטים בכתב האישום. הנאשם טען כי עבד כשכיר אצל המתלונים ואלה לא שילמו לו את שכרו המלא, ועל רקע זה התקיימו המפגשים בנחלים ובאלוף שדה, המפורטים בכתב האישום. הנאשם הכחיש כי איים ותקף את המתלון יניב באירוע בנחלים, וטען כי כל שביקש מהמתלונים באותו המועד הוא כי שכרו ישולם לו. באשר לאירוע באלוף שדה, הנאשם הכחיש כי תקף ואיים על המתלון ישראל. כן הכחיש שימוש באלה באירוע. לטענתו, קבע פגישה עם המתלון ישראל על מנת לקבל את שכרו, המתלון ישראל ירד מהאוטובוס והחל לתקוף את הנאשם באבנים. במהלך אותו אירוע בעט הנאשם בידו של המתלון ישראל כפעולת הגנה לאור כך שהותקף באבנים על ידו. ביום 10.1.18 ניתן מענה באשר לסעיף 6 לאישום השני לכתב האישום (האירוע באלוף שדה) לפיו הנאשם הכחיש כי כתוצאה מההתקיפה נגרמו למתלון ישראל החבלות

המפורטות בכתב האישום.

8. כמפורט לעיל ועל כך אין חולק, הרקע להיכרות הנאשם עם המתלוננים היא עבודתו של הנאשם בחברה משך פרק זמן קצר. בנוסף, אין חולק שהנאשם טען בפני המתלוננים כי לא קיבל את שכרו (הגם שהצדדים חלוקים באשר להתנהלות מי מהם, והתשלום). על רקע זה אירעו האירועים המפורטים בכתב האישום. לטענת המאשימה, התרחשות האירועים היא כמפורט בכתב האישום, לטענת הנאשם, הגם שהתקיימו המפגשים בנחלים ובאלוף שדה, פרטי האירועים שונים מהמפורט בו ולא בוצעה על ידו כל עבירה.

האירוע בנחלים והאיומים על המתלונן יניב לאחר מכן

9. ראיות המאשימה בקשר לאירוע זה הן עדויותיהם של המתלוננים, ללא כל ראיה חיצונית תומכת אחרת. מבחינת עדויות המתלוננים עולה פער בגרסאות. כך, על פי עדותו של **המתלונן יניב** הנאשם עבד בחברה מספר ימים וביקש כסף מהרגע הראשון (עמ' 55 ש' 11 לפרוטוקול). לדברי יניב, נתן לנאשם מעט כסף בכל פעם וכשביקש סכום כסף נוסף לשבת, קבע אתו בתחנת הדלק במגשימים או נחלים על מנת לתת לו **"משהו על החשבון"** (עמ' 55 ש' 13 לפרוטוקול). לדברי יניב עלה יניב לאוטובוס עליו נהג הנאשם, ונתן לנאשם סך של 500 או 800 ₪. הנאשם התעצבן מכך שהמדובר בסכום נמוך והחל **"לדחוף, לצרוח ולהשתולל"** (עמ' 55 ש' 17 לפרוטוקול) בתוך האוטובוס. יניב פירט כי הנאשם עשה **"תנועות פתאומיות"**, לדבריו **"הוא תפס אותי בחולצה, התחיל לתפוס אותי ביד. התחיל לאיים שהוא ירצח אותי, לצרוח עליי. הוא רוצה 4,000 ₪, זה מה שהוא החליט..."** (עמ' 55 ש' 23-55 לפרוטוקול). בחקירתו הנגדית השיב יניב כי הנאשם אמר לו שזה **"לא יהיה טוב ולא יגמר טוב"** ולא חזר על טענתו בדבר האיום ברצח (עמ' 64 ש' 26 לפרוטוקול). לדבריו יניב, ובהמשך לכך, ברח יניב מהאוטובוס לתחנת הדלק שם היו אנשים. כשביקש את המפתח לאוטובוס מהנאשם סירב הנאשם למסרו, ואף זרק עליו את הכסף שנתן לו. לגרסת יניב, הנאשם מצדו המשיך לצרוח לקלל ולאיים (עמ' 56 ש' 9 לפרוטוקול).

10. המתלונן יניב המשיך ופירט כי בעקבות האמור, התקשר לאביו (המתלונן ישראל), אשר הגיע למקום, דיבר עם הנאשם, הרגיע אותו ואף נתן לו כסף. בחקירתו הנגדית הוסיף **"לאחר מכן הנאשם החזיר את מפתחות האוטובוס והמתלונן ישראל הסיע אותו לביתו"** (עמ' 55-56 לפרוטוקול). כן פירט יניב באשר להתנהלות הנאשם משהגיע ישראל למקום: **"צרח, איים, 'אני ארצח אתכם! לא יהיה טוב! תתנו לי כסף כמה שאני מבקש...'"** (עמ' 56 ש' 20 לפרוטוקול). והוסיף: **"הנאשם צרח גם עליו (על המתלונן ישראל - ד.א) ואז אבא התחיל לדבר איתו, קנה לו משהו לשתות אני חושב. לא זוכר מה בדיוק היה שם. הוא דיבר איתו, הרגיע אותו, אני הלכתי הצידה ונסעתי משם. אבא המשיך בשיחה עם הנאשם"** (עמ' 66 ש' 25-26 לפרוטוקול) והבהיר **"הייתי נוכח בהתחלה. ולאחר מכן בשלב מסוים אני לא זוכר את השלב הזה אבא לקח אותו הביתה. אני לא הייתי איתם באוטו ולא הייתי איתם שם"** (עמ' 66 ש' 28-29 לפרוטוקול). יניב אף שלל כי החתים את הנאשם על מסמך כלשהו: **"איזה החתמנו? את שומעת את עצמך בכלל? הבן אדם משתולל, צורח, מרביץ דוחף, הוא קיבל איזשהו כסף מאבא שלי, לא החתמנו אותו, לא יודע אם עלה אפילו במחשבה דבר כזה"**. (עמ' 67 ש' 4 לפרוטוקול).

11. בעדותו עמד יניב על כך שהיה לנאשם את מספר הטלפון שלו (עמ' 60 ש' 7 לפרוטוקול). כשנשאל מדוע לא הגיש תלונה בגין התקיפה שלטענתו ארעה, השיב כי ציבור הנהגים הוא ציבור די קשה, **"אני לא יכול על כל פיפס"**

כל צעקות וכל בלאגן לרוץ ולהגיש תלונה במשטרה (עמ' 60 ש' 14-15 לפרוטוקול). למרות זאת לא הכחיש כי הגיש בעברו תלונות בגין איומים שנשמעו מצד נהגים (עמ' 63 ש' 26-27 לפרוטוקול).

12. תיאור האירוע על ידי אביו של יניב, **המתלונן ישראל** שונה בחלק מפרטיו. בעדותו פירט ישראל כי הנאשם קבע עם בנו, המתלונן יניב, כי רצה ממנו כסף לאחר שעבד כשבוע ימים. לדבריו, בנו יניב התקשר וביקש שיגיע במהרה מאחר והנאשם רוצה להרביץ לו והוסיף כי הנאשם לקח את מפתחות האוטובוס בו נהג וסירב להחזירם (עמ' 19 ש' 27-28 לפרוטוקול). עוד הוסיף כי כשהגיע למקום ראה **"שהנאשם תפס את הבן שלי פה מהחולצה מקדימה בצווארון. רוצה להרביץ לו. אני באתי והפרדתי. אמרתי לו: אתה לא רוצה לעבוד? אין בעיה. אני אתן לך 1000 ₪ מהכיס שלי. תביא לבן שלי את המפתחות ואני אקח אותך הביתה"** (עמ' 20 ש' 1-3 לפרוטוקול) והוסיף: **"הוא (הנאשם - ד.א.) אמר לו (המתלונן יניב - ד.א.): אם אתם לא תביאו לי כסף, יש לי אנשים. נטפל במכוניות וגם בכם"** (עמ' 20 ש' 5 לפרוטוקול). לאחר שרוענן זכרוננו על ידי התובעת תיקן: **"הוא אמר שהוא ישבור לנו את הידיים ואתם לא יודעים עם מי אתם מתעסקים" לקחתי את המפתח, נתתי לבן שלי. הסעתי את הנאשם לפארק הלאומי הוא אמר שלשם הוא רוצה להגיע. הורדתי אותו שם"**. (עמ' 20 ש' 12 לפרוטוקול). עוד סיפר: **"הוא אמר לי שכדאי לנו לשלם לו את הכסף כי אחרת הוא יוציא מאיתנו את הכסף בכל צורה שהיא. יש לי אנשים"** (עמ' 20 ש' 16-17 לפרוטוקול). המתלונן ישראל, טען, בשונה מעדותו של המתלונן יניב, כי במעמד האירוע הוחתם הנאשם על מסמך לפיו קיבל הנאשם את הכסף (עמ' 41 ש' 30 לפרוטוקול).

13. אל מול גרסת המתלוננים עומדת **גרסת הנאשם**. הנאשם בעדותו בבית המשפט הרחיב ופירט אודות עיסוקו כנהג אוטובוס מזה 45 שנה. עוד פירט כי נשכר לעבודה בחברה על ידי המתלונן ישראל והכיר רק אותו, והוסיף כי את יניב הכיר רק באירוע בנחלים. בנוסף, פירט טענותיו בדבר שעות עבודתו בחברה (כ- 16 שעות ביום), חובות המתלוננים והחברה כלפיו, הסתרת חלקו הרב של ישראל בניהול החברה על ידם, התחמקויותיהם מלשלם לו ולשוחח איתו, אופיים הרע והתנהגותם כלפי נהגים העובדים עבורם אך למרות זאת אינם משלמים את שכרם. עוד הוסיף כי אף לאחר האירוע בנחלים נאות לעבוד פעם אחת נוספת לבקשת המתלונן ישראל, תוך תקווה לקבל את המגיע לו, אך זה לא שילם לו (עמ' 78-80 לפרוטוקול).

14. על פי גרסת הנאשם ביום האירוע (יום ו'), לאחר שסיים הסעה התקשר אליו המתלונן ישראל, ומסר לו שבנו יניב והוא ממתנינים לו בתחנת הדלק בנחלים. לדבריו, עצר את האוטובוס, המתלוננים ביקשו שירד, הוא סרב וביקש את שכרו. המתלוננים אמרו שאין בידם צ'קים, הוא ענה כי שמע שאינם משלמים לנהגים ואף לא מתאים לו, בגילו, לעבוד משך 17, 18 שעות ביום. המתלוננים הציעו לתת לו 1,000 ₪ ובסוף החודש ישלמו את היתרה. לדבריו, לבקשת המתלונן ישראל נסע עם האוטובוס למגשימים ומשם לקח אותו המתלונן ישראל ברכבו (עמ' 79-80 לפרוטוקול). בעדותו אף הכחיש הנאשם כי איים על המתלוננים. עוד טען כי לא הכיר את יניב עד לאותו המועד. כל שידע הוא שהוא בנו של המתלונן ישראל (עמ' 80 לפרוטוקול). חודש וחצי לאחר שסיים לעבוד, קיבל את מספר הטלפון של יניב מהמתלונן ישראל, התקשר אליו וזה זימן אותו למשרד אך לא הגיע לפגשו, הגם שהנאשם המתין במקום שעות ארוכות (עמ' 83 ש' 19-29 לפרוטוקול).

15. השוני בין גרסאות המתלוננים מעורר קושי. אמנם, גרסתם באשר לסיפור המסגרת בכללותו זהה. כך,

שניהם מעידים כאמור כי תחילה קבע ונפגש הנאשם עם המתלונן יניב. עוד מעידים שניהם כי הנאשם לקח את מפתחות האוטובוס בו נהג וסירב להשיבם וכי דרש תשלום, צעק והתפרע. שניהם העידו כי המתלונן ישראל הוזעק למקום על ידי יניב וכי הנאשם התפרע ואיים כשהגיע לשם. יחד עם זאת, עדותם הייתה שונה באשר לנסיבות התקיפה. הגם ששניהם העידו כי הנאשם תפס בצווארוננו של המתלונן יניב, לגרסת יניב, התקיפה ארעה בתוך האוטובוס ועוד טרם הזעיק את ישראל למקום, בעוד שישראל העיד כי ראה את התקיפה כשהגיע למקום, מחוץ לאוטובוס. בנוסף, יניב הופתע מאוד מגרסת ישראל לפיה הנאשם הוחתם על ידי יניב על מסמך בדבר קבלת הכסף באותו המועד. גם באשר לעבירת האיומים המיוחסת לנאשם בנחלים מחוץ לאוטובוס והגם ששני המתלוננים טוענים כי איים, מלל האיומים על פי גרסאותיהם שונה במידת מה. בנוסף, מלל האיום בתוך האוטובוס שמסר יניב בעת עדותו שונה מזה שנכתב בכתב האישום, ורק לאחר שרוענן זכרוננו חזר עליו.

16. נטייתי היא לקבל את גרסת המתלוננים ולא את גרסת הנאשם, באשר לפגישה שנקבעה ונערכה תחילה עם יניב בלבד, בדבר הזעקתו של ישראל למקום, ובדבר כך שהנאשם קילל, התפרע ודרש כספים באותו מועד. בהקשר זה עדויות המתלוננים ברורות וזהות ולכך יש להוסיף את התרשמותי מהתנהלות הנאשם באולם בית המשפט לפיה נטייתו להתפרץ ולהתרגז, ואת ממצאי העובדה ביחס לאירוע באלוף שדה, אשר יפורטו להלן. נתתי דעתי לחלוף הזמן מאז ביצוע העבירות והקושי לזכור פרטים מדויקים, בין אם ביחס למלל האיום ובין בכלל. יש לזכור כי המתלוננים מסרו עדות אודות האירוע למעלה מחודש וחצי לאחר התרחשותו, בעת מסירת תלונה בגין האירוע באלוף שדה (ראו עדות הנאשם בעמ' 83 ש' 29-19 לפרוטוקול לפיה רק כחודש וחצי אחרי האירוע קבע עם המתלונן יניב במשרד החברה). יחד עם זאת, באשר לתקיפת המתלונן יניב והאיומים עליו בנחלים, בשל השוני בגרסאות, העדר ראיות תומכות אחרות ובהעדרה של תלונה למשטרה בזמן אמת, נותר ספק בליבי באשר לביצוען של העבירות. על ספק זה לפעול לזכות הנאשם. בנסיבות אלה, מצאתי לזכותו מחמת הספק מעבירה של תקיפה סתם ועבירות איומים במהלך האירוע בנחלים.

17. על פי כתב האישום מואשם הנאשם בסעיף 4 לאישום הראשון בכך שלאחר האירוע בנחלים התקשר למתלונן יניב, במועדים שאינם ידועים ובמספר הזדמנויות, ואיים עליו. ראיות המאשימה בהקשר זה היא עדותו היחידה של המתלונן יניב. לדבריי המתלונן יניב, לאחר האירוע בנחלים המשיך הנאשם להתקשר ולבקש כסף. לדבריו, מסר לו כי עליו למלא טפסים ואז יעשו חשבון ובעקבות כך: **"הוא המשיך לאיים ולצעוק ואמר שהוא לא מוכן להגיע"**. והמשיך: **"הוא אמר לי: בוא נראה אותך, תגיד איפה אתה נמצא אני אבוא אני אזיין אותך ואת המשפחה שלך. זה מה שאמרתי שהוא קילל. לא רציתי להגיד את המילים האלה פה... אם לא תיתן לי כסף אני אגרום לך נזקים ואני ארצח אותך"**. הנאשם מכחיש ביצוע האיומים, לדבריו כלל לא היה לו את מספר הטלפון של יניב, הגם שלגרסת המתלוננים ידע את מספר הטלפון ואף התקשר ליניב וקבע להיפגש עימו בנחלים.

18. כאמור, המאשימה לא הציגה כל ראיה נוספת מלבד עדותו של יניב. כך לא הוצג פלט שיחות המעיד לכל הפחות כי הנאשם התקשר ליניב במהלך אותה תקופה או כל ראיה לפיה סיפר בזמן אמת אודות האיומים לאחרים. אין חולק כי המתלונן יניב אף לא הגיש תלונה בגין האיומים הנטענים בזמן אמת. נתתי דעתי לטענתו בדבר אוכלוסיית הנהגים הקשה עמה הוא מתמודד וכן לטענה לפיה למד כי אין טעם בתלונות למשטרה. יחד עם זאת, לא ניתן להתעלם מכך שעל פי המפורט בכתב האישום המדובר במספר הזדמנויות בהן השמיע הנאשם איומים ואף איומים חמורים ברצח, כפי שאף ציינה ההגנה.

19. כידוע, מנקודת ראות כמותית ניתן לבסס הרשעה על סמך עדות יחידה, גם כאשר המדובר בעבירה חמורה, כל עוד זוכה העדות לאמון בית המשפט ולמלוא המשקל. יחד עם זאת טרם ההרשעה, על בית המשפט לשקול בקפידה וזהירות יתרה האם ניתן להסתפק בה לבדה ולנמק ההחלטה. ראו: י. קדמי, **"על הראיות"**, חלק ראשון (2009) עמוד 470. במקרה זה, לאור כלליות האישום והחוסר בפרטים, ולאור הספק שעלה בי בקשר לפרטי האירוע בנחלים והשוני בין גרסאות המתלוננים שם, לצד הכחשת הנאשם, והעדרה של כל ראיה נוספת, לא מצאתי כי נכון יהיה לבסס הרשעתו של הנאשם באיומים הנתענים על סמך עדותו היחידה של יניב. על כן, אני מזכה את הנאשם מעבירות האיומים המיוחסות לו בסעיף 4 לאישום הראשון בכתב האישום.

האירוע באלוף שדה

20. בניגוד למפורט ביחס לאישום הראשון, בקשר לאירוע באלוף שדה, הציגה המאשימה צבר ראיות התומכות זו בזו, חלקן אובייקטיביות וחפציות. כך הוצגה גרסת המתלונן ישראל לצד ראיות נוספות בדמות תעודות רפואיות בדבר חבלות המתלונן ישראל (1/ת), לוח צילומים מיום 4.5.14 ובו מתועד מוט ברזל אדום וסכין יפני אשר נתפסו ברכבו של הנאשם (2/ת, 7/ת, 9/ת, 12/ת), לוח צילומים של חבלות המתלונן ישראל מיום 24.4.14 (3/ת) וצילום החבלות על ידי בנו יניב (4/ת). בנוסף, עדויות יניב והשוטר שרביט אשר פגשו במתלונן ישראל בסמוך לאירוע, לצד ראיות נוספות.

21. **על פי גרסתו של המתלונן ישראל**, לאחר שהוריד תלמידות אותן הסיע ביום 23.4.14 ברחוב שלם, מסלול נסיעה אותו הכיר הנאשם, עלה הנאשם מהמדרגות האחוריות לאוטובוס. לדבריו הנאשם התקרב אליו וצעק **"אני רוצה כסף תשלם לי כסף מהכיס שלך"**. המתלונן ביקש כי הנאשם יאפשר לו לעצור ולדבר עמו, ובצומת רחוב עווד ואלוף שדה עצר את האוטובוס ואמר לנאשם לרדת ממנו. לדבריו: **"הוא בא אליי מאחורה, תפס אותי מאחורה בחולצה בצווארון. הרים אותי. פתחתי את הדלת, הוא משך אותי לרדת מהדלת הראשית. אני לא זוכר כבר אם בדלת נפלתי או משהו כשהוא דחף אותי. נפלתי על הרצפה והוא התחיל להרביץ לי. חשבתי בהתחלה שזה מקל או מוט. אבל זה היה נבוט בצבע חום אדמדם כזה. אני שמתי את היד הוא נתן לי מכה על היד, שבר לי את היד. ובצלעות וברגל ובאצבע, הוא הרביץ לי מכות שמה. אני הצלחתי איכשהו לזחול ככה הצידה. הוא גם לקח איזו אבן רצה לדפוק לי בראש את האבן. לפני שירדתי אני לא יודע, היה לו משהו חד, איזה סכין, אני לא ראיתי בדיוק. הוא אמר לי: אני אהרוג אותך ואת הבן שלך. כשהייתי למטה התחלתי לזחול, איכשהו הצלחתי לברוח לכביש הראשי. היו שם מכוניות והצלחתי לעבור לצד השני ובקשר כי הוא שבר לי את הטלפון דיברתי עם הבן שלי שיבוא מהר להזמין לי משטרה כי מרביצים לי תוקפים אותי"**. (עמ' 16 ש' 11-24 לפרוטוקול).

22. המתלונן ישראל הבהיר כי לא קבע כל פגישה עם הנאשם, ופירט כי תחילה לא ראה את הנאשם אשר עלה דרך הדלת האחורית של האוטובוס כאמור, ורק כאשר התקרב הבחין בו במראה. עוד פירט כי הנאשם משך אותו מכיסא הנהג החוצה למדרגות הקדמיות של האוטובוס. לדבריו: **"עפתי למטה, הייתי על הרצפה. והוא התחיל להרביץ לי, בידיים, על הידיים, עם המקל, זה ברזל התברר אחר כך. זה היה מוט ברזל"** והבהיר כי לא הבחין תחילה באלה אלא חש את המכות (עמ' 17 ש' 21-23 לפרוטוקול). ועוד הוסיף: **"אני הצלחתי לזחול אחורה, שמתי את היד הוא הרביץ לי עם האלה. ראיתי שהוא מרים איזה אבן, פחדתי שהוא ירביץ לי בראש, היו לי נעלי קרוקס. הנעליים שלי נפלו לי מהרגליים... הצלחתי לזחול איכשהו ורצתי לכיוון הכביש של אלוף שדה. משם**

עברתי לצד השני של הכביש. ישבתי שם והתקשרתי לבן שיזמין לי משטרה דחוף באמצעות מכשיר הקשר (עמ' 17 ש' 26-32 לפרוטוקול). המתלון ישראל הוסיף כי בנו יניב הגיע למקום, וכך גם המשטרה אשר הוזמנה על ידי בנו, ונפתח אירוע. בנוסף ציין כי בעת שעבר לצד השני הבחין בנאשם בורח לכיוון רחוב עודד (עמ' 18 ש' 6-7 לפרוטוקול). המתלון ישראל אישר צילומן של התמונות בבית החולים (ת/4) או לפני כן, ציין את חבלותיו ואף טען כי נמצא זכאי לקצבת נכות מביטוח לאומי בשל השבר באצבע. בעת החקירה הנגדית הבהיר כי המדובר ב- 10% אחוז באופן קבוע. עוד טען כי ראה את הנאשם אחוז באלה בצבע חום אדום והמוט אשר הוצג לו בחקירה (ת/2) (אשר נתפס ברכבו של הנאשם) הוא אכן בצבע אדום.

23. בעת החקירה הנגדית עמד המתלון ישראל על גרסתו. לדבריו המשיך בנסיעה כשעלה הנאשם לאוטובוס מרחק 50 מטר, שכן רחוב עודד הוא רחוב צר, ונסע משך של כ- 5 דקות. תחילה לא שם לב לכך שהנאשם באוטובוס וכשהבחין בו, והנאשם ביקש כסף, ביקש ממנו להמתין עד שיעצור, והוסיף כי חש מפוחד נוכח האירוע בנחלים (עמ' 32 ש' 8-9, עמ' 33 ש' 12-13 לפרוטוקול). עוד הוסיף ופירט שוב כי הנאשם דרש כסף, המתלון ישראל אמר כי אין לו ולא יתן לו, עצר בפנינת הרחוב, הנאשם התקרב אליו משך ותפס בו מאחור. לדבריו: **"הוא תפס אותי מהצווארון של החולצה, אני התכוננתי לצאת והוא דחף אותי. איך הגעתי לרצפה? האם התיישבתי על הרצפה?"** (עמ' 34 ש' 20-21 לפרוטוקול). המתלון ישראל אישר לסנגורית כי יצא ראשון מתוך האוטובוס תוך ששלל מכל וכל את הטענה לפיה הנאשם ירד אחריו כדי לנהל שיחה. לדבריו: **"איזו שיחה? כשאני על הרצפה והוא מכה בי? זו שיחה?? את אומרת שהוא רצה לנהל שיחה. איזו שיחה הוא רוצה לנהל כשהוא מכה בי? זו שיחה??"** (עמ' 34 ש' 28-29 לפרוטוקול) ואף הכחיש כי הוא זה אשר זרק אבן על הנאשם לאחר שירד מהאוטובוס.

24. באשר לשעה בה הגיע לבית החולים הבהיר כי אינו זוכר את השעה המדויקת והוסיף כי יתכן שהגיע בשעה 10:44 המופיעה על התעודה הרפואית ת/1, ויתכן שעבר קודם במשטרה או המתין במיון. לדבריו, לאחר ששוחרר מבית החולים הלך הביתה, תוך שהבהיר כי באותו היום קיבל מספר אירוע מהמשטרה ולמחרת הגיע למשטרה. באשר לטענת הסנגורית לפיה בעדותו סיפר כי הותקף באמצעות אלה וברכבו של הנאשם נתפס מוט השיב **"כשאת מקבלת מכה ושוברים לך את היד את לא יודעת אם זה מברזל או עץ"** (עמ' 36 ש' 21 לפרוטוקול). ביחס לסכין המופיע בת/2 העיד כי בעת האירוע ראה רק להב. עוד הוסיף כי ברח מהאירוע בזחילה לאחור על הידיים, עד שהצליח לקום ורץ לכביש ללא נעלים, נסעו רכבים בכביש אך הם לא עצרו (עמ' 37 ש' 7 לפרוטוקול). לדבריו נשאר מעבר לכביש עד שהגיעה המשטרה (עמ' 37 ש' 21 לפרוטוקול). בנוסף, על פי עדותו, לאחר האירוע התקשר אליו אדם בעל מבטא ערבי אשר מסר שהוא חבר של הנאשם וכדאי למתלון לשלם. המתלון ישראל הבהיר כי לא היה זה קולו של הנאשם (עמ' 38 ש' 20 לפרוטוקול).

25. בעדותו של המתלון ישראל תומכות ראיות נוספות, אובייקטיביות וברורות, בדמות ת/1 מסמכי חדר מיון ות/3 צילומי החבלות, המלמדות על חבלות לנאשם בחלקים שונים בגופו, ביניהן המטומות בעכוז, בירך ימין ובמותן, קרסול ובשוק שמאל. כמו כן, על פי ת/1 קיים חשד לשבר באמת יד שמאל של המתלון ישראל, קיימת חבלה באמת יד ימין ובכף היד ושבר באצבע השלישית. אמת יד שמאל והאצבע שלישית ביד ימין גובסו בסד. חבלות אלה תומכות בתיאור התקיפה של המתלון ישראל הכולל דחיפה במדרגות האוטובוס על ידי הנאשם ונפילה ארצה (המטומות בעכוז בירך וברגל) וכן בשימוש במוט/ אלה אשר אף הביא לשבירת ידו ואצבעו של המתלון ישראל. בפרט, ממצאי החבלות אינם תואמים או תומכים כלל וכלל בגרסת הנאשם באשר לאופן התרחשות האירוע, כפי שיפורט להלן. בנוסף, צילום החבלות

על ידי יניב בנו של מתלון ישראל ממקום האירוע ת/4, גם הוא תומך ומחזק את גרסת המתלון ישראל.

26. ראייה משמעותית נוספת היא הימצאותו של מוט בצבע אדום חום ברכבו של הנאשם בחיפוש אשר נערך, הדומה בתיאורו לתיאור המתלון ישראל את החפץ באמצעותו הותקף על ידי הנאשם (ת/2, ת/7, ת/9). אמנם המתלון ישראל ציין תחילה כי הותקף באמצעות אלה ואילו ברכבו של הנאשם נתפס מוט ברזל, אך אינני מוצאת שיש לדבר כל משמעות. כפי שציין המתלון ישראל, בעת האירוע לא יכול היה לבחון האם המדובר בחפץ העשוי מברזל או עץ, הגם שסבר שהמדובר באלה מעץ. אין בכך כדי להפחית כהוא זה מהערך הראייתי הרב של המוט אשר נמצא כאמור ברכבו של הנאשם להוכחת אמיתות גרסת המתלון ישראל ואשמתו של הנאשם. הנאשם מצדו אישר כי המוט והסכין שייכים לו והיו בתא המטען ברכבו, אך טען כי הסכין שימש אותו לחתוך צינור וכי אין המדובר במוט כי אם במגבה לג'ק (ש' 16, 24 לת/5, עמ' 84 ש' 12-1 לפרוטוקול). גם אם נצא מנקודת הנחה כי ניתן להשתמש בחפצים הללו לשימושים אותם ציין הנאשם. אין בכך לשלול את המסקנה לפיה עשה הנאשם שימוש במוט בעת תקיפת המתלון, משהתלון תיאר חפץ דומה לזה אשר נתפס, וודאי שהמדובר בראייה משמעותית התומכת בגרסתו.

27. בנוסף, עדות יניב אליו התקשר המתלון ישראל מיד לאחר האירוע ועדותו של השוטר שרביט תומכות אף הן בגרסתו לפיה הותקף על ידי הנאשם, זאת למרות שוני מסוים באשר לפרטי התקיפה, בין עדות המתלון לבין עדותם של השוטר שרביט ויניב בנוגע לפרטים שמסר להם ישראל מיד בסמוך לאירוע.

28. **מעדותו של השוטר שרביט** עולה כי התקיפה דווחה בזמן אמת למשטרה, וצוות משטרה אף הגיע למקום כגרסת המתלון. עוד עולה כי השוטר שרביט הבחין בחבלה בידו של המתלון ישראל וכי הוא אחז בה. על פי דברי השוטר שרביט, המתלון ישראל מסר כי הותקף באמצעות אלה וכי הנאשם אחז בידו סכין. כן מסר, כי הנאשם עלה לאוטובוס מהמדרגות האחוריות כשהרקע לתקיפה הוא סכסוך כספי. עוד עולה, כי המתלון ישראל נחזה מפוחד, נסער, מבולבל והתקשה להשיב על שאלות וכי נערכו חיפושים באזור אחרי הנאשם שהמתלון מסר את שמו, אשר לא אותה. **מעדותו של יניב** עולה כי אביו (המתלון ישראל) קרא לו בקשר, היה בלחץ, נשמע היסטרי, וסיפר כי תוקפים אותו. יניב הזמין משטרה ונסע למקום (תוך זיהוי המיקום באמצעות הגי פי אס המותקן ברכבי החברה (עמ' 53 ש' 24 לפרוטוקול) בעוד המתלון ישראל אינו עונה בקשר או בטלפון הנייד. כשהגיע יניב היו שוטרים במקום. יניב הבחין באביו אשר נראה מפוחד, יושב על הרצפה ללא נעל ועל ידיו סימנים כחולים. בעת החקירה הנגדית השיב כי הבחין בסמנים כחולים או אדומים, כי המתלון ישראל בקושי יכול היה להזיז את היד, ואף שלל כי אלה היו קיימים קודם לאירוע (עמ' 69 21-22 לפרוטוקול).

29. כאמור עולה פער מסוים בין עדותו של ישראל לבין עדותם של שרביט ויניב. כך, על פי גרסת השוטר שרביט ויניב נמסר להם על ידי המתלון ישראל כי הותקף בתוך האוטובוס על ידי הנאשם אשר אחז באלה וסכין וכי ישראל נמלט מהאוטובוס, לאחר שפתח את הדלתות והנאשם רדף אחריו. (עמ' 12 ש' 9, עמ' 54 ש' 3-5 לפרוטוקול) לעומת זאת, על פי גרסת המתלון ישראל בעת עדותו לאחר שהנאשם הרימו באמצעות חולצתו ממושב הנהג באוטובוס, הותקף אמצעות אלה על ידי הנאשם (שאף החזיק חפץ בעל להב) מחוץ לאוטובוס, לאחר שנדחף במדרגות האוטובוס על ידי הנאשם ונפל.

30. הגם שלא נטענה כל טענה בהקשר זה בסיכומי ההגנה, חשוב לציין כי לא נעלם מעיני הפער המפורט לעיל. לאחר בחינתו, אינני מוצאת שפער זה מקים ספק סביר באשר לתקיפתו של המתלון ישראל באופן המתואר על ידו על ידי הנאשם, או מקשה באופן ממשי על מתן אמון בגרסתו. מסקנתי זו נובעת מקיומן של הראיות המשמעותיות האובייקטיביות כמפורט בהכרעת הדין, התומכות בגרסת המתלון, וכן בשים לב למצבו של המתלון במועד בו שמעו מפיו השוטר שרביט ויניב את הדברים, מיד לאחר האירוע, מפחד, נסער ומבולבל ומשתאר כמתקשה להשיב על שאלות על פי עדות העד שרביט.

31. למפורט לעיל מצטרף הקושי הממשי במתן אמון **בגרסת הנאשם**, אשר לא הייתה מהימנה או סדורה. עיון בגרסאותיו בחקירה ובמענה לכתב האישום לצד עדותו מעלה כי המדובר בגרסה משתנה ומתפתחת, ובעלת סתירות פנימיות בחלקה. בנוסף ובפרט - גרסתו של הנאשם איננה מתיישבת עם הראיות האובייקטיביות אשר פורטו לעיל, בשים לב אף לסוג החבלות אשר הוכח כי נגרמו למתלון ישראל ומיקומן על גופו של המתלון. לטענת הנאשם פציעותיו של המתלון ישראל לא נגרמו על ידו אלא **"כנראה באיזה קטטה שהוא נפצע והוא לא מספר את זה"** (עמ' 82 ש' 25 לפרוטוקול), תוך שטען **"כשאני פגשתי אותו הוא היה חבול... החבלות זה לא ממני"** אך אישר כי לא ראה חבלות על גופו של המתלון ישראל לפני האירוע (עמ' 90 ש' 25-29 לפרוטוקול). ועוד הוסיף: **"אני חושב שהשבר שהיה לו ביד זה שבר קודם..."** ואף בעצמו תמה: **".. נראה לך שמבעיטה ניתן לשבור יד?"** (עמ' 93 ש' 1-5 לפרוטוקול).

32. הסבריו של הנאשם לחבלות המוכחות של המתלון אינם מתיישבים עם השכל הישר ואינם סבירים בעליל, והדברים ברורים. סמיכות האירוע למועד בו התייצב המתלון ישראל בבית החולים, לצד סוג החבלות מלמד כי אין כל הגיון בטענה לפיה המדובר בחבלות הנובעות מקטטה קודמת, ואף בשים לב לכך שהמתלון הסיע תלמידות באותו היום עוד לפני האירוע. בנוסף, החבלות ובכללן שבר באמת היד ובאצבע היד השנייה אף לא מתיישבות עם גרסת הנאשם בעדותו. הנאשם טען כי בעט בידו של המתלון בעיטה אחת בלבד לשם הגנה עצמית. טענה זו לא מתיישבת עם ריבוי החבלות על גופו של המתלון ועם העובדה ששתי ידי המתלון נפגעו ואף לא עם חומרותן.

33. בחקירתו במשטרה באזהרה מיום 2.5.14 (ת/13), לאחר שאותר כשנעצר בעניין אחר, פירט הנאשם כי עבד בחברה כ- 8 ימים, וכי המתלון ישראל הוא אשר סיכם עמו את פרטי העסקתו. כן טען כי המתלוננים התחמקו מלשלם לו את שכרו, וכי המתלון ישראל נהג לנתק את הטלפון משהבין כי הוא זה אשר מתקשר. עוד טען כי שמע שהמתלוננים נוהגים שלא לשלם את שכרם של עובדיהם וכי המתלון ישראל אמר לו כי ישלם לו רק בסוף מרץ. לדבריו, לאור זאת, המתין למתלון בסוף הקו בו נהג לנסוע (לדבריו על מנת לבדוק אם שיקר לו המתלון ישראל כשאמר שאינו עושה את הקו). הנאשם סיפר כי עלה לאוטובוס בתחנתו הסופית ברחוב שלם ברמת גן, וביקש את הכסף המגיע לו ואף אמר למתלון ישראל כי הוא גזל כסף מאנשים רבים. ישראל השיב כי הכינו את החשבון אך הצ'ק אינו מוכן (ש' 30 לת/13). לדברי הנאשם **"הוא נסע באוטובוס ואנחנו מדברים בינינו. הוא הגיע לרח' אלוף שדה. הוא חנה במפרץ של האוטובוס ואמר בוא נרד לדבר למטה. איך שאנחנו יורדים למטה, הוא רץ, ראה שם 3-4 אבנים, ראה אבן וזרק לי על הראש ואמר לי תסתלק אין כסף. אני אשבור לך את הראש.. האבן פגעה לי בראש, אותו אבן שהוא זרק עלי, לקחתי אותה וזרקתי עליו אבל הוא הצליח לברוח ולא פגעתי"** (ש' 30-37 לת/13). הנאשם טען כי נחבל מהאבן אשר נזרקה עליו על ידי המתלון ישראל והציג החבלה הנטענת לחוקר. על פי הערת החוקר - **"קשה להבחין בין השערות"**.

34. רק לאחר שנשאל האם תקף את המתלון ישראל עם אלה, הוסיף כי בעט בידו של המתלון ישראל בעיטה אחת בלבד (ש' 62, ש' 90 לת/13), לאחר שהמתלון ניסה לזרוק עליו אבן נוספת. הנאשם הכחיש שימוש באלה, טען כי המתלון ירד בכוחות עצמו מהאוטובוס כשהנאשם ירד ראשון לפניו (ש' 111 לת/13) והכחיש החזקת סכין.

35. בחקירתו במשטרה באזהרה מיום 4.5.14 שעה 7:51 (ת/6), כשנשאל באשר לאירוע באלוף שדה, השיב כי מסר את עדותו בהודעה הקודמת ואין לו מה להוסיף. לבקשתו של החוקר הראה לו הנאשם היכן פגעה בו האבן שלטענתו פגעה בו מידי המתלון ישראל. על פי הערת החוקר: **"החשוד מצביע על בלוטה בעורף ששל הראש (הטעות במקור - ד.א.). נגעת, הרגשתי בלוטה אבל לא ראיתי סמני נפיחות ולא ראיתי פציעה"** (ש' 48-49 לת/6). באותו מועד הנאשם אף אישר כי התקשר לישראל עשרות פעמים מאז שפוטר והתקשר ליניב אשר אמר לו: **"לך תזדיין"** (עמ' 63 לת/6).

36. בעת עדותו, גרסתו באשר לאירוע באלוף שדה הייתה שונה ובענין מהותי מגרסאותיו שנמסרו עד לאותו המועד. ראשית, הגם שבמענה לכתב האישום טען מפי בא כוחו כי קבע להיפגש בזמן ובמקום עם המתלון ישראל, על פי עדותו לא נקבעה פגישה (עמ' 88 ש' 2 לפרוטוקול). שנית, תיאור האירוע על ידו היה שונה בפרט משמעותי מהתיאור אשר נמסר בהודעותיו כפי שפורט לעיל. וכך מסר בעדותו: **".. אמר לי: בוא נרד ונדבר למטה. אני הראשון שירד מהאוטובוס והוא ירד אחריי. הוא רץ. ראיתי אותו שהוא רץ. הבחין שיש אבנים על הרצפה. לקח אבן אחת - הרים וזרק עליי. פחדתי שזה יפגע לי בפנים. הסתובבתי וזה פגע לי בראש מאחור. הבחנתי שהוא מנסה להרים עוד אבן מהרצפה כדי לפגוע בי. באותו זמן כשראיתי אותו שהוא מתכווץ לרצפה להרים עוד אבן מהרצפה, רצתי ונתתי לו בעיטה ביד, מנעתי ממנו לפגוע בי עם האבן השנייה שהוא רצה להרים מהרצפה ולפגוע בי. ואז מהחבטה של האבן שפגעה לי בראש אני שמתי את היד על הראש ואמרתי לו: אתה פצעת אותי בראש עם האבן. כשאמרתי לו את זה הוא לקח את הרגליים וברח"** (עמ' 81-82 לפרוטוקול). הנאשם התקשה להסביר את הפער בין גרסה זו לגרסתו בת/13 ש' 35, שם מסר כאמור כי לאחר שזרק עליו המתלון ישראל את האבן, הרים הנאשם את האבן, זרק לעברו והמתלון לא נפגע ממנה. לדבריו: **"אני אמרתי את זה? אני רוצה להגיד שמי שרשם את זה בחקירה הוא סילף את הדברים האלה לא אמרתי"** והכחיש כי השתמש באבן (עמ' 88 ש' 30-31, עמ' 89 לפרוטוקול). מעיון בהודעה ת/13 עולה כי הנאשם חתם על ההודעה והיא אף הוקראה לו טרם חתימה. השוטר רותם ברונשטיין (בפרוטוקול נכתב בשגגה אורנשטיין) אשר גבה את ההודעה לא עומת על ידי ההגנה עם כל טענה בהקשר זה (עמ' 57-59 לפרוטוקול).

37. באשר לחבלתו הנטענת, הנאשם אישר כי לא פנה לקבל טיפול רפואי הגם שטען כי נחבל מתקיפת המתלון ישראל. הנאשם טען כי לא ברח מהמקום לאחר האירוע, אלא חש סחרחורת, ואף הוסיף כי שגה בכך שלא פנה לבית החולים (עמ' 93-94 לפרוטוקול). לנאשם לא היה הסבר מניח את הדעת מדוע לא פנה למשטרה אם הותקף על ידי המתלון ישראל ונחבל. בנסיבות אלה, כאשר לא הוצג כל תיעוד של החבלה הנטענת לנאשם מיד בסמוך לאירוע, ומשבחר הנאשם שלא לתעדה או לפנות לבית החולים או למשטרה, בשים לב לחלוף מספר ימים עד מועד חקירתו ת/13, אינני מוצאת ליחס קיומה של חבלה בדמות נפיחות כלשהי בראש, לתקיפה על ידי ישראל.

38. בנוסף, הנאשם התקשה למצוא הסבר מניח את הדעת מדוע הלכה למעשה לא התעמת עם המתלון

ישראל, כשניתנה לו ההזדמנות לעשות כן בזמן החקירה. על פי המפורט בת/11, דוח עימות, ביום 2.5.14 ביקש החוקר סאלח לערוך עימות לנאשם ולמתלון ישראל. הנאשם סירב להיכנס לעימות, בטענה כי הוא עייף לאחר שלא ישן כל הלילה. בת/15 מפרט החוקר סלאח את אשר ארע ואת נכונות המתלון ישראל להגיע שוב לצורך ביצוע העימות הגם שהתייצב לשווא. גם ביום 4.5.18 נערך ניסיון לערוך עימות בין המתלון ישראל לנאשם (ת/10). באותו מועד הוכנסו הנאשם ישראל והמתלון לעימות, אך הנאשם צעק והשתולל. לאחר שפירט המתלון ישראל את גרסתו נשאל הנאשם לגבי גרסתו שלו והשיב כי מעתה העימות יערך בנוכחות עורך דין, התפרע וטען שאינו מעוניין להישאר בחדר עד הוצא ממנו. בעת עדותו בבית המשפט התייחס הנאשם לעימות השני (ת/10) וטען כי כאשר נכנס לעימות, ראה את צחוקו המזויף של המתלון ישראל, ולכן לא ישב עימו לעימות (עמ' 85 ש' 3, עמ' 92-5 לפרוטוקול). גם אם צחק המתלון ישראל (הגם שאין לכך תיעוד בדוח העימות) אין באמור הסבר מספק לשאלה מדוע בחר הנאשם, בשני מועדים שונים, לדחות את ההזדמנות להטיח בפני המתלון ישראל את גרסתו לאירועים. זאת בפרט בשים לב לטענתו כי הוא זה אשר הותקף ואף נחבל מידי המתלון ישראל, ונוכח החשדות החמורים שידע שתלויים ועומדים כנגדו. עניין זה מוסיף ומחזק את ההתרשמות, לפיה גרסת הנאשם באשר לאירוע באלוף שדה, אינה מתארת את האירועים כפי שאירעו.

39. לאור כל המפורט לעיל, אני מוצאת לאמץ את גרסת המתלון ישראל, הנתמכת בראיות כמפורט לעיל, ביחס לנסיבות האירוע, אופן תקיפתו על ידי הנאשם והחבלות אשר נגרמו לו. בנסיבות אלה, ומשנדחתה גרסתו של הנאשם באשר להתרחשות האירוע, נידחת אף טענת הנאשם להגנה עצמית אף ללא צורך בבחינת הכללים המשפטיים להתקיימותה (סעיפים 34' ו-34טז' לחוק ות"פ 4191/05 **אלטגאוז נ' מדינת ישראל** (25.10.2006)).

40. על פי סעיף 380 לחוק, היסודות הפיזיים של עבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש דורשים עמידה בשני תנאים. התנאי הראשון נוגע ליסוד העובדתי "התוקף את חברו" - כמשמעותו בסעיף 378 לחוק: הפעלת כוח כלפי גופו של אדם ובכלל זאת הכאתו, בלא הסכמתו או שהסכמתו הושגה בתרמית. התנאי השני "וגורם לו בכך חבלה של ממש" - מקים צורך להוכחת קשר סיבתי בין מעשה התקיפה לחבלה של ממש. הגדרת חבלה של ממש זכתה לפירוש מרחיב בפסיקה ועליה להיות פגיעה מוחשית כלשהי. (פרופ' י. קדמי בספרו **"על דין הפלילי"** תשס"ו, חלק ג' עמ' 1522-1523 (להלן: **"קדמי"**) (ראו בעניין זה ע"פ 1976/11 **שמואל ויספיש נגד מדינת ישראל** (21.11.2011)). המדובר בעבירה של מחשבה פלילית תוצאתית. די ב"מודעות" באשר לרכיבי היסוד העובדתי ו"פזיזות" כלפי אפשרות התרחשות תוצאת החבלה (קדמי עמ' 1523). באשר לעבירה לפי סעיף 333 שעניינה חבלה חמורה, יסודות העבירה זהים אך על החבלה שנגרמה לענות להגדרת "חבלה חמורה". (ראו גם כפי שפנתה ב"כ המאשימה, ע"פ 3729/12 **דאוויאת נ' מדינת ישראל** (24.2.2014)). בסעיף 34כד לחוק הוגדרה חבלה חמורה כ"**חבלה העולה כדי חבלה מסוכנת, או הפוגעת או עלולה לפגוע קשות או לתמיד בבריאות הנחבל או בנוחותו, או המגיעה כדי מום קבע או כדי פגיעת קבע או פגיעה קשה באחד האיברים, הקרומים או החושים החיצוניים או הפנימיים**".

41. במקרה דנן, לאור הראיות אשר פורטו לעיל וממצאי בקשר אליהן, קביעתי היא כי הוכחו מעל לכל ספק סביר יסודות העבירות. כך הוכח כי הנאשם תקף את המתלון בכך שהיכה בו, בלא הסכמתו, ואף באמצעות מוט, וכי הייתה לו המודעות הנדרשת באשר לרכיבי העובדתי, ופזיזות ביחס להתרחשות התוצאה של חבלה ממשית ואף חבלה חמורה (ר' ע"פ 2619/14 **שעשוע נגד מדינת ישראל** (30.11.2014)). בנוסף, מצאתי קיומו של קשר סיבתי ברור בין החבלות על גופו של מתלון ישראל כמפורט בכתב האישום, לתקיפתו על ידי הנאשם. טענת ההגנה לכך שהחבלות

נגרמו על ידי אחר, בשלב מסוים נטען על ידי הסנגורית כי שמו עומר שריף (עמ' 41) נטענה באופן סתמי, ואני מוצאת לדחותה. החבלות המפורטות בכתב האישום הוכחו כדבעי, נצפו ותועדו על גופו של ישראל מיד לאחר האירוע. חבלות אלה עונות להגדרת "חבלה של ממש". השברים אשר נגרמו למתלונן (כמפורט בת/1 אשר הוגש בהסכמה) אף עונים להגדרת חבלה חמורה, ולא נטען אחרת על ידי ההגנה. בנסיבות אלה, ומשהוכח ביצוען של העבירות לפי סעיף 380 ו-333 לחוק מעל לכל ספק סביר, מצאתי להרשיע את הנאשם בביצוען.

42. באשר לעבירת האיומים המיוחסת לנאשם במהלך האירוע באלוף שדה בכך שאמר למתלונן ישראל "אני יהרוג אותך" בכוונה להפחידו או להקניטו: גרסתו של המתלונן ישראל נתמכה בראיות נוספות רבות ומשמעותיות ביחס לאירוע התקיפה ומצאתי לאמצה מהנימוקים אשר פורטו לעיל. עבירת האיומים בוצעה על פי הנטען כחלק מאירוע התקיפה ובמהלכו. המתלונן ישראל העיד כי באותו המעמד איים הנאשם ואמר כי יהרוג אותו ואת בנו. בנסיבות אלה אני קובעת, בהתבסס על עדותו, כי גם עבירה זו על יסודותיה, הוכחה מעל לכל ספק סביר ומרשיעה את הנאשם בעבירה לפי סעיף 192 לחוק.

43. לפני סיום אבהיר כי נתתי דעתי לטענות ההגנה כנגד מהימנות המתלוננים והטקטיקה השקרית בה נקטו. ההגנה הקדישה חלק מחקירתו הנגדית של המתלונן ישראל לשאלות אודות תפקידו בחברה, ועל מנת לגרוע ממהימנותו אף נטען כי חלקו בניהול החברה גדול מזה בו הוא מודה. עוד נטען לחוב כספי של החברה כלפי הנאשם, להתחמקות המתלוננים מלשלם לנאשם עבור עבודתו, לכך שהועסק שעות ארוכות מאלה אותן ציינו המתלוננים ולכך שבין האירוע בנחלים לבין האירוע באלוף שדה ביצע הסעה לבקשת המתלונן ישראל. כן נטען על ידי ההגנה כי הגשת התלונה דנא על ידי המתלוננים היא סוג של טקטיקה בה נקטו המתלוננים במקרה זה ובמקרים אחרים על מנת להימנע מתשלום לעובדיהם ו/או ספקיהם אך אינני מוצאת לקבל הטענה.

44. אין חולק כי קיים סכסוך כספי בין הנאשם למתלוננים. גם אם אצא מנקודת הנחה כי הנאשם צודק בכל טענותיו ביחס לשעות עבודתו מידי יום, ביחס לדומיננטיות של המתלונן ישראל בניהול החברה, ביחס לחוב החברה כלפיו, וביחס להתחמקות המתלוננים מלשלם לו, אשר אף פורטה בהרחבה בעדותו - וודאי שאין באלה להצדיק תקיפתו של המתלונן ישראל כמפורט בכתב האישום. בנוסף, ובראי כלל הראיות אשר הוצגו אינני מוצאת, ביחס לאירוע באלוף שדה, כי המדובר בתלונת שווא של המתלונן ישראל כנגד הנאשם, על מנת לזכות ביתרון בקשר לסכסוך הכספי ביניהם. אינני מתרשמת כי אלה הם פני הדברים גם ביחס לגרסתם לגבי האירוע בנחלים או האיומים הנטענים לאחר מכן. יחד עם זאת, לאור הצורך להתבסס על עדות יחידה באותו הקשר והסתירה בין גרסאות המתלוננים, מצאתי כאמור לזכות את הנאשם מעבירות אלה מחמת הספק.

45. בנוסף, ולאחר שאף שמעתי את עדי ההגנה, לא התרשמתי כי המתלוננים הם בגדר "מתלוננים סדרתיים" או נוקטים בטקטיקה של הגשת תלונות שווא על מנת להימנע מתשלום. ניתוח עדויותיהם של המתלוננים בהקשר זה אל מול עדויות עדי ההגנה, מאיר ליבוביץ וניסים צ'יפרוט כלל אינו מוביל למסקנה אותה מבקשת ההגנה להסיק. יש לזכור, באשר לליבוביץ, כי ליבוביץ אישר בעדותו שלקח את מפתחות האוטובוסים של החברה ואף אישר כי היכה את אחד מהעובדים בקרש (לדבריו לשם הגנה עצמית) והתיק נסגר. עוד הובהר כי המתלוננים לא היו נוכחים במקום באותה עת, וכי המתלונן בקרש לתקיפה באותו הקשר הוא העובד בשם קלמן אשר נפטר (עמ' 104 לפרוטוקול). עדות זו מתיישבת

עם עדויותיהם של המתלוננים. בפרט עם עדות המתלונן ישראל לפיה לא נכח במקום כשלפי דבריו תלונתו כנגד ליבוביץ לא נגעה לתקיפה במוט ברזל אלא להתנהלות אחרת ונוספת. באשר לניסים צ'פרוט, זה העיד, בניגוד לגרסת הנאשם, כי יניב הוא בעל הבית. העד סיפר כי שולם לו שכרו באיחור ולאחר הגשת תביעה ולצד זאת אישר כי יתכן ולקח מפתח של אוטובוס במקרה אחד על מנת שישלמו לו את כספו (עמ' 105 לפרוטוקול).

46. סוף דבר, נוכח המפורט לעיל אני מזכה את הנאשם מביצוע עבירות על פי סעיפים 379 ו- 192 לחוק העונשין ביחס לעבירות המיוחסות לו באישום הראשון ומרשיעה אותו בביצוע עבירות על פי סעיפים 380, 333, 192 המיוחסות לו באישום השני.

ניתנה היום, י"ג סיוון תשע"ח, 27 מאי 2018, במעמד הצדדים